

FRONT ROW

Direcció i guió: Merzak Allouache **País:** Algèria **Durada:** 86 min **Any:** 2024 **Gènere:** Comèdia dramàtica **Interpretació:** Nabil Asli, Fatiha Ouared, Idir Benaibouche, Hichem Mesbah, Kader Affak, Bouchra Roy, Brahim Derris, Aida Guechoud **Música:** David Hadjadj, Jérôme Pérez **Fotografia:** Mohamed Tayeb Laggoune
Versió original en àrab, amb subtítols en català

SINOPSI

Dues matriarques enemistades s'embarquen en el caos i la disfunció durant unes vacances familiars a la platja. (FilmAffinity)

CRÍTICA

16/09/2024 - El 19è llargmetratge del prolífic director algerià Merzak Allouache és una comèdia social plena de moments incòmodes sobre dues famílies rivals a la platja

Després de gairebé mig segle de pel·lícules des que va fer la primera, *Omar Gatlato* (1976), el prolífic director de cinema algerià **Merzak Allouache** torna al Festival de Toronto (després de *Divine Wind*, TIFF 2018) amb la seva dinovena pel·lícula, **Front Row**. En aquesta comèdia de vius colors, l'estrena mundial de la qual va tenir lloc a la secció Centrepiece del festival, vam presenciar les conseqüències de la rivalitat entre dues matriarques enemigues quan totes dues porten les seves famílies a passar el dia a la platja. **Front Row** té qualitats que agraden al públic familiar, especialment als que estan familiaritzats amb aquest tipus de situacions, però d'altra banda, la seva intenció de fer riure no arriba a bon port.

Despertant-se pràcticament a trenc d'alba, Zohra Bouderbala (**Fatiha Ouared**) i els seus cinc fills es dirigeixen a la platja per gaudir d'un dia assolellat de relaxació, intentant arribar els primers per assegurar-se un lloc privilegiat a primera línia del mar, sota un conjunt de para-sols i teles que bloquegen els raigs UV. Tot i arribar a una platja abarrotada, Safia Kadouri (**Bouchra Roy**) i la seva família, igual de nombrosa, convencen el jove i persuasiu socorrista de la platja Hakim (**Nabil Asli**) perquè els concedeixi un lloc just davant dels Bouderbals, fet que desencadena una baralla verbal i física a la platja entre les dues famílies rivals. L'amor floreix entre els germans grans de cada família, mentre que sorgeix el caos quan apareixen l'amant de la Zohra, en Lounès (**Idhir Benaïbouche**), i el seu marit Mokhtar (**Kader Affak**), avivant les flames del drama.

Front Row no arriba mai a ser una comèdia absoluta, però des del principi, Allouache posa tot el seu afany a fer que el seu món sigui el més estrident possible, sense allunyar gaire la pel·lícula del realisme, amb una fotografia d'estil relacionat habitualment amb el drama a càrrec de **Mohamed Tayeb Laggoune**. Els Bouderbals fan tot el possible, fins i tot tallar verdures i cuinar carn, per a un dinar familiar complet sota els brillants i acolorits para-sols, fets per encaixar en un esquema visual excessivament saturat (el director ens demana que no ens prenguem les disputes gaire seriosament). Una baralla a meitat de pel·lícula que envia tots els adults a la comissaria de policia fa que les famílies caiguin les unes sobre les altres amb una sensibilitat pròpia de Tati, encara que Allouache empra poc humor físic. Aquesta barreja de gèneres resulta una mica desagradable, i deixa l'espectador amb una rialleta sense resoldre en lloc d'una veritable riallada.

La música estil Muzak (amb una estranya qualitat basada en MIDI), en una banda sonora de **David Hadjadj** i **Jérôme Perez** acompanyant les seqüències, actua més com a gairebé efectes de so que com una partitura tradicional. Tot i que aquesta elecció encaixa d'alguna manera amb els elements visuals brillants i alegres, el to narratiu de la pel·lícula sovint resulta intrusiu, com si en les escenes d'inici estiguessin gravades rialles com en una comèdia de televisió. Tanmateix, **Front Row** també fa un gir dràstic en el seu to cap al drama, gairebé al final, amb la intenció de reflexionar de manera més profunda sobre el que la pel·lícula diu sobre la societat algeriana: sobre els drames interfamiliars, els amants desafortunats i el somni d'abandonar el sistema sociopolític de la nació en emigrar. Tot i que aquests elements arriben massa tard a la pel·lícula per poder causar un impacte, plantegen preguntes sobre les intencions d'Alloache des del principi: potser aquesta incòmoda comèdia s'interpreti millor com un drama social amb tocs d'humor.

Olivia Popp – cineuropa.org